

Cho anh năm phút

Tức giận. Nàng nhận một cái tin: “Tôi đã về nhà. Vui vẻ và an toàn. Chúc anh hạnh phúc bên niềm vui mới”.

“Cho anh năm phút”.

Hoàng nói như vậy từ trước khi Vy xuống tàu nửa tiếng. Sợ lão chờ lâu, tàu ịch lạch lần những bước cuối cùng trên đường ray là Vy sắp sửa đứng dậy. Vội vã xuống tàu, lại mang túi hành lý to hơn cả người, nàng suýt bị treo chân khi bước từ bậc thềm ở cửa tàu xuống đất.

Nàng nửa bước nửa chạy ra phía ngoài nhà ga. Chẳng thấy lão đâu cả. Rướn chiếc cổ thanh mảnh giữa đoàn người trẻ nải hành lý, lừ đừ mệt mỏi sau một hành trình dài, nàng căng mắt ra, ngó đông ngó tây tìm kiếm. Lão đang trốn ở một góc nào đó và xuất hiện đột ngột để làm nàng bất ngờ chẳng?. Bỗng nhiên, chiếc túi nặng trĩu trong tay dường như có ai đằng sau đỡ lấy. Biết ngay mà!. Nàng quay phắt người lại.

“Về đâu em ơi?”.

Xe ôm. Không phải lão. Nàng cười trong nỗi thất vọng: “Em có người đón rồi”. Chàng xe ôm chừng hững, liền buông chiếc túi của nàng ra và nhắm sang đối tượng khác.

“Hoàng đang ở đâu vậy? Hay là chưa đến?”. Vy nép mình vào một góc ít người, lấy điện thoại khỏi túi xách, gọi cho lão. Tiếng nhạc chờ “Bà xã anh number one, number one” nện lòng bùng vào lỗ tai của nàng. Lão không bắt máy. Do đang đi trên đường chẳng? Yêu nhau hơn một năm, chưa bao giờ Hoàng phải để Vy đợi mà không có lý do như thế này. Vy ghét chờ đợi. Hoàng biết rõ điều đó. “Cho anh năm phút”, một mật ngữ lão dành riêng cho những yêu cầu của nàng. Câu trả lời không có ý nghĩa về mặt thời gian, chỉ để xác nhận, lão sẽ đến. Nhanh chóng và đúng giờ.

Vy đẩy cặp kính cận lên cao sống mũi, nhìn lại màn hình điện thoại. “11h20 phút”. Nàng đã ích kỷ quá chẳng?. Lẽ ra nàng nên bảo lão ở nhà và tự bắt taxi về mới phải. Nhưng, hai tháng xa cách, phải trải qua một đêm dài mà không

gặp lão, nàng làm sao có thể ngủ được. Và hẳn, lão cũng vậy. Nàng khẽ mỉm cười trong khi tâm trí nàng bay bổng giữa viễn cảnh gặp lại lão. Nàng sẽ chạy ào vào vòng tay của lão, hay là nhả mặt phụng phịu vì lão đến muộn nhỉ?. Ôi, nàng không biết nữa. Hai tiếng ngồi chờ sốt ruột ở nhà ga vì tàu delay giờ khởi hành, giờ nàng lại vêu mặt đợi lão đến đón. Thời gian cứ cố tình làm dày thêm nỗi nhớ lão cồn cào trong lòng nàng.

Đêm mùa thu se se lạnh. Nàng lấy chiếc khăn voan choàng lên cổ, xoắn túi hành lý lên vai, khẽ nhả mặt với sức nặng của nó, nàng băng qua khoảng sân tiến về phòng đợi. Nhà ga buổi đêm nhuộm trong sắc vàng ảm đạm, hiu hắt. Phòng đợi cũng vắng người. Đặt hành lý lên một chiếc ghế thuộc dãy đầu, nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, quay mặt ra cửa. Nàng chống hờ hững tay lên thành ghế, lơ đãng nhìn màn hình TV. Một mẫu quảng cáo Clearmen có danh thủ Cristiano Ronaldo.

“Phong độ nhỉ”

“Đẹp trai thế”

“Thân hình tuyệt quá”.

Tiếng xì xầm của mấy cô gái vang lên phía sau.

“Ừ, anh chàng này hấp dẫn thật đó”. Vy thầm nghĩ. “Nhưng không có nụ cười hút hồn như lão”. Và nàng tự mỉm cười vì cái sự so sánh có phần khập khiễng đó.

Những mẫu quảng cáo nối tiếp nhau, hết dầu gội, thực phẩm chức năng, lại đến sữa tắm.

“Ôi, người đâu mà đẹp thế không biết”. Một cô nàng thốt lên đầy ngưỡng mộ.

Cô khác cũng xuýt xoa: “Tao là con gái nhìn còn mê nữa là”.

“Ừ, cô nàng này cũng xinh đẹp đó, nhưng...”. Vy nhìn điện thoại lần thứ năm... “11h40 phút...giờ lão còn chưa tới”.

Không một cú điện thoại. Không một tin nhắn. “Liệu...đã có chuyện không hay xảy ra với lão rồi sao?”. Cả người nàng chột căng lên trong bủa vây của

lo lắng, hơi thở trở nên gấp gáp. Không chậm trễ, nàng bấm số gọi cho lão. Hết lần này đến lần khác, vẫn chỉ có bản nhạc chờ “Bà xã anh number one, number one” đáp lại sự trông mong của nàng. “Xe của lão bị hỏng?. Bị cơ động bắt?”. Vô lý, còn cái điện thoại, lão phải gọi thông báo cho nàng chứ. “Hay lão gặp...tai nạn?”. Suy nghĩ đó làm Vy bủn rủn cả người. “Không, không thể nào”, nàng tự vả vào miệng một cái thật đau: “Chỉ giỏi nghĩ bậy nghĩ bạ”.

Chợt, Vy nhớ ra một người. Nàng vội vã tìm số của Nam – bạn cùng phòng với Hoàng. Tràn tiếng “...tút....tút....tút....” tưởng chừng như dài vô tận, cuối cùng cũng kết thúc bằng giọng “Alo” ngái ngủ của người nhận.

“Anh Nam à?. Xin lỗi đã làm phiền anh, em...”

“Này, con bé kia, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả?”.

Nam thường tỏ vẻ đàn anh trước mặt Vy. Lúc thường nàng sẽ “đổp” lại vẻ hống hách đó của anh. Còn bây giờ, giọng điệu của Nam càng làm nàng cuống: “Em xin lỗi anh Nam. Hoàng hẹn ra đón em mà chờ mãi không thấy, gọi điện thoại hoài không được. Em lo quá. Hoàng đi lâu chưa anh?”.

Giọng của người nhận đột nhiên dịu hẳn đi: “Anh không rõ, hôm nay anh ngủ nhà bạn. Buổi chiều Hoàng có nói công ty nó tối nay liên hoan gì đó mà”.

“Liên hoan ư?”.

“Ừ, chắc nó bị chuốc cho say mềm rồi. Em nên bắt xe về đi, đừng chờ nó nữa”.

“Vâng, vâng, em cảm ơn anh nhé”.

Vy thở phào. Rõ là nàng đã thần hồn nát thần tính. Điện thoại của lão vẫn có tín hiệu, chứng tỏ lão chẳng làm sao cả. Nhưng, không lẽ lão đang say thật. Lão có thể say bí tỉ và để nàng đứng chờ dài cổ giữa đêm hôm khuya khất như vậy?. “Hừm...Lão Hoàng này được lắm. Mới đi xa hai tháng, mà lão đã đổ đốn ra thế này. Để xem lần này cô nương ta đây trị nhà người thế nào”.

Nàng thở hắt ra một hơi và bắt đầu bẻ các ngón tay răng rắc. “Có nên tiếp tục

chờ?”. Lão mà đến, hẳn phải đến rồi. Thật là đáng ghét. Nàng đứng bật dậy, quyết tâm cầm túi hành lý. Nhưng giữa chừng, ngộp ngừng, nàng lại đặt xuống ghế. Lúc này nàng gọi, giọng lão vẫn rất tỉnh táo. Không thể trong chốc lát mà say bí tỉ được. Rốt cuộc, lão đã xảy ra chuyện gì?, Đầu nàng muốn vỡ tung ra mất.

Nàng sẽ gọi cho lão lần cuối. Quyết định như vậy!. Nàng day day đôi môi trong khi bàn tay run run bấm nút gọi. “Lão sẽ nghe”. Một nửa của nàng lên tiếng. “Không nghe đâu”. Nửa kia của nàng đáp lại.

Tưởng như nàng sắp chết ngộp trong chờ đợi, thì một giọng nói nhỏ nhẹ, thánh thót rót vào tai nàng: “Alo”.

Giọng con gái?. Nàng có nghe lầm không vậy?. “Alo” Tiếng nói lặp lại, xen giữa tiếng nhạc xập xình, tiếng cười đùa mơn trớn. Vy cứng cả họng, không nói được lời nào. Tay nàng không tự chủ mà buông thõng xuống. Nàng thờ mặt ra.

Lão chẳng làm sao cả?. Mà chỉ là đang vui vẻ bên một cô nàng nào đó trong một quán karaoke hoặc một quán bar đến nỗi không để ý đến điện thoại của nàng.

Giận dữ. Mắt nàng cay cay. Và nàng chỉ muốn hét lên một tiếng thật to. Tức quá đi mất. Chiếc điện thoại đột nhiên lại rung bần bật trong tay. Dòng chữ “Lão Hoàng đang gọi” nhảy múa trước mắt nàng. Nàng nhấn nút từ chối không cần suy nghĩ. Tức giận. Nàng nhả một cái tin: “Tôi đã về nhà. Vui vẻ và an toàn. Chúc anh hạnh phúc bên niềm vui mới”. Màn hình vừa hiện thông báo : “Gửi tin thành công” là nàng tắt nguồn điện thoại, xách túi hành lý, ra khỏi phòng đợi và vẫy taxi.

.....

“Cho anh năm phút”.

Lão nói, rồi cười. Nụ cười của lão làm sáng bừng cả một buổi chiều mùa đông ảm đạm, khi gió lạnh len lỏi trên những nhánh cây trơ trụi kéo những chiếc lá khô rơi xào xạc trên mặt đường. Lão ngồi trên ghế đá bên cạnh nàng. Và nàng tự hỏi, tại sao một người lạ mặt lại có thể dễ dàng cướp mất năm

phút quý giá, cảm dỗ nàng rời khỏi những trang sách mà một khi nàng đã để mắt tới thì không gì có thể thu hút nàng nữa.

Rồi nàng tự trả lời, nàng thích sự nghiêm túc ẩn đằng sau câu nói: “Cho anh năm phút” của lão.

“Cho anh năm phút”.

Giọng nói nhanh, gọn nhưng mơ hồ, như từ một nơi xa xa vọng đến. Vy giật mình tỉnh dậy trong nỗi buồn mang mác.

Gần sáng, nàng mới chợp mắt được một lúc. Nàng bắt mình tin rằng lão chỉ đàn đúm vậy thôi, nhưng nước mắt cứ trực trào ra. Lão thì vui vẻ, say sưa bên một cô gái khác, còn nàng thì vò võ chờ đợi, lo lắng. Nàng thấy điên cả người. Tủi thân. Giận dữ. Mệt mỏi. Cả đêm, Vy trùm kín chăn lên mặt, cố không cho những tiếng nước nở trào ra khỏi cổ họng để tránh làm cô bạn cùng phòng tỉnh giấc.

Cả người nóng bừng bừng, nàng thấy ngột thở, chủ yếu vì sự thốn thức của những cảm xúc cố đè nén. Lòng nàng lấp đầy bởi sự thất vọng, trống rỗng. Nàng rúc đầu ra khỏi chăn, quờ quạng tìm điện thoại theo thói quen. Hình như nàng vẫn để trong túi xách. Rón rén rời khỏi giường, nàng lấy điện thoại, rồi mở cửa, bước ra ban công. Hơi lạnh ùa vào mặt làm Vy khẽ rùng mình. Trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Sương khói quấn quýt trên những nhánh cây, trên những mái nhà.

Một buổi sáng trong lành. Hẳn như lúc thường, nàng phải thích thú lắm. Nàng sẽ hít một hơi thật sâu để không khí căng tràn lồng ngực. Nàng sẽ nhắm mắt lại để cảm nhận gió mơn man và cái lạnh tinh khôi thấm vào da thịt. Nhưng không!. Nàng lại thả tâm trí của mình theo chiếc lá bàng run rẩy trong gió sớm, xoay những vòng buồn bã trên không trung, và lòng nàng chợt trùng xuống khi nó đáp xuống dưới gốc cây. Lão vẫn thường đứng ở nơi đó chờ nàng.

“Chúng ta đi tập thể dục nhé”.

“Ok, cho anh năm phút”.

“Anh, đến đón em nhé”.

“Ok, cho anh năm phút”.

Như thấy với bất cứ yêu cầu nào của nàng, lão cũng sẵn sàng. “Cho anh năm phút”, “cho anh năm phút”... Sao nàng thấy nhớ da diết những tiếng đó của lão. Nàng mới nghe lão nói tối qua, mà như đã từ lâu lắm rồi.

Nàng muốn gọi cho lão. Nàng muốn biết tất cả mọi chuyện. Không thể chờ đợi lâu thêm được nữa, nàng nôn nóng mở máy. Màn hình tắt ngúm. Nàng chợt nhớ mình đã tắt nguồn từ đêm qua. Lão đọc tin nhắn chưa?. Lão có nhắn tin lại không?. Màn hình sáng lên, nàng hi vọng sẽ nhìn thấy thông báo: “Có tin nhắn đến”, hơn là con số 6h05’ buồn tẻ này. Giữ khư khư chiếc điện thoại trong tay, nàng nhìn chăm chăm vào màn hình. Và chờ đợi.

“Tít ... tít...”, nàng nghe tim mình đánh thịch một tiếng.

“Cô gái ơi, tôi nhặt được chiếc điện thoại này trên đường. Hãy giúp tôi nhắn lại với chủ nhân của nó nhé. Thanks J “.

Mắt nàng như nhòa đi. Và miệng nàng khô khốc.

Lão... đánh rơi điện thoại.

Nàng đã nghĩ oan cho lão rồi sao?.

“Tôi đã về nhà. Vui vẻ và an toàn. Chúc anh hạnh phúc bên niềm vui mới”. Đọc lại tin nhắn đêm qua mà nàng xấu hổ đỏ cả mặt. Cô gái kia chắc phải buồn cười lắm.

Nhưng tại sao lão đánh rơi điện thoại, tại sao lão không đến đón nàng, nếu không phải là bị ngã?.

Đột nhiên, điện thoại đổ chuông. Một số lạ. Ai lại gọi nàng vào sáng sớm thế này?.

“Vy, là anh đây”.

“...”. Là lão sao?.

“Vy, em có ở đó không?”.

Nàng “Ồ” ra một tiếng, rồi thốt lên âm thanh khê khàng, đến chính nàng cũng không thể tin được: “Em đây”.

Giọng nàng chắc hẳn lạ lắm!. Đến nỗi vài giây trôi qua, lão mới lên tiếng: “Hôm qua em về bằng taxi à?. Xin lỗi bà xã, anh...”.

“Anh bị ngã phải không?”.

“À, ừ, sao em biết?”.

“Xe của anh bị hỏng, điện thoại bị rơi phải không?”.

“Sao em biết?”.

Sự lo lắng đọng đầy mắt nàng: “Có bị thương không?”.

Nàng nghe tiếng lão cười qua điện thoại: “Đừng lo, anh không sao. Lúc ngã rơi điện thoại, đi một quãng anh mới biết. Chiếc xe chết tiệt còn bị thùng xăm. Anh không có cách nào liên lạc với em cả”.

Mọi khúc mắc trở nên sáng rõ. Và nàng ân hận. Lão đã phải dắt xe một quãng đường dài, cho đến khi tìm được thợ sửa, gọi điện thì nàng đã tắt máy. Phi xe đến ga, nàng đã về. Quá khuya để đến nhà nàng. Bạn cùng phòng lão cũng không có nhà. Lão phải chờ cho đến sáng để mượn điện thoại gọi cho nàng.

“Em xin lỗi, xin lỗi”. Nàng nghẹn ngào. Cả đêm qua, nàng đã trách mắng, nguyên rủa lão không biết bao nhiêu lần.

“Em có lỗi gì. Người xin lỗi phải là anh chứ. À mà không, là sao quả tạ, ai bảo nó rơi xuống đầu anh”.

Nàng bật cười. Rồi chợt nhớ: “Có người nhặt được điện thoại của anh, em sẽ qua lấy”.

“Ừ anh biết. Để anh đi”.

“Không, em và anh cùng đi. Anh ở đó chờ em qua đón”.

Im lặng vài giây, cuối cùng lão lên tiếng:

“Được, cho em năm phút”.